

[Miljøministeren]

kan blive inddraget under en lovgivning om marginaljorder.

Hertil kommer, at det ikke vil være i overensstemmelse med en lovmæssig forvaltning at udsætte behandlingen af en ansøgning på, at den eventuelt vil kunne blive nægtet imødekommet efter en kommende lovgivning.

Jeg har i mit svar på hr. Hjortnæs' tidligere spørgsmål om Overgård (nr. S 1594), oplyst, at inddæmningen er foretaget inden naturfredningslovens særlige regler om beskyttelse af vådområder blev indført.

Fredningsstyrelsen har i anledning af det nu foreliggende spørgsmål oplyst, at man ikke finder, at læplantningsplanerne i væsentlig grad strider mod fredningsinteresser. Når området ikke er omfattet af naturfredningslovens generelle beskyttelsesregler for vådområder, vil læplantningen efter naturfredningslovens regler kun kunne forhindres gennem nedlæggelse af et forbud efter naturfredningslovens § 11 med rejsning af en efterfølgende bekostelig frednings sag. Styrelsen finder ikke, at området tilnærmelsesvis har så stor fredningsmæssig betydning som andre naturområder eller områder med en stærkere truet flora og fauna.

Jeg må være enig med fredningsstyrelsen heri.

For så vidt angår spørgsmålet om tilladelse i henhold til okkerloven verserer det omtalte dræningsprojekt som bekendt som ankesag i miljøstyrelsen. Sagen skal som følge heraf afgøres i overensstemmelse med bestemmelserne i okkerloven, og her har jeg ikke hjemmel til at foranledige, at miljøstyrelsen udsætter sagens behandling, til der foreligger en eventuel lovgivning om marginaljorder.

Miljøstyrelsen har i anledning af spørgsmålet oplyst, at man påregner at kunne afgøre sagen snarest. Ifølge styrelsen giver det pågældende dræningsprojekt kun anledning til en begrænset okkerudledning, og styrelsen har tilkendegivet, at man ved sin afgørelse vil påse, at det godkendte projekt i overensstemmelse med formålet og intentionerne i okkerloven ikke medfører en yderligere okkerbelastning i Mariager Fjord.

Selv om jeg således ikke hermed imødekommer hr. Hjortnæs' anmodning om at udsætte sagens endelige godkendelse, håber jeg dog at have bidraget til en yderligere belysning af denne sag, herunder især at den fred-

ningsmæssige og miljømæssige betydning af de pågældende arealer ikke synes at være påfaldende stor.

Spm. nr. S 1692

Til *boligministeren* (1/9 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren erkende, at det er helt urimeligt, at lejere i f.eks. almennyttigt boligbyggeri skal betale ejendomsskatter af ejendomme, som de jo på ingen måde kan sælge, belåne med rentefradrag el. lign.«

Begrundelse

Problemet med ejendomsvurderingerne er alvorligt for mange både ejere og lejere. For så vidt gælder parcelhuse/ejerlejligheder er den helt indlysende løsning jo at fjerne disse privatejede boliger fra skattesystemet – først og fremmest ved at afvikle rentefradragsretten og afskaffe lejeværdibeskatningen. Det vil være til fordel for alle lejerne og også til nettofordel for masser af husejere. Det vil omgående føre til færre forbrugslån og fald i huspriserne. Men desværre er den vej spærret, så længe socialdemokratiet lader sig binde af skatteforliget.

For lejere i private udlejningsejendomme består løsningen i at lade ejeren selv betale ejendomsskatterne. Lejerne ejer jo ikke ejendommen, og det kan ikke være rigtigt, at de så skal betale ejendomsskatten for ejeren, der jo løber med egenværdien i ejendommen, hvis den sælges. En sådan ordning kunne i høj grad være med til at fremme lejernes egen overtagelse af deres ejendomme.

Men for beboere i det almennyttige byggeri, kollegier m.v. er situationen jo helt grotesk. Her har man en boligform, der netop bygger på, at den enkelte ikke ejer, og at der ikke kan spekuleres, belånes eller overhovedet sælges. Det er helt fantastisk, at man som lejer skal betale skat af en ejendomsværdi, som er en rent teoretisk fiktion. Almennyttige boliger har ingen handelsværdi, ingen belåningsværdi, og det skal de jo heller ikke have.

Svar (4/9 86):

Boligministeren (Thor Pedersen):